

SANG CULÉ, COR CATALÀ

Isidor Cònsul

Darrere les petges del mateix ritus de cada estiu, he trencat la galvana de les vacances per anar al Camp Nou a veure l'edició del trofeu Joan Gamper: quatre partits en dos dies, prop de dos-cents quilòmetres diaris rere el volant i arribada a casa a les teleres de la matinada. Un ritual de futbol, calor, entrepans i cerveses, i, de nou, la constatació que aquest és un esport que reclama fiblades de passió. Per això, la seva absència allarga fins a l'avorriment els partits previs. Enguany, hi havia interès perquè l'Olimpic de Marsella arribés a la final, sempre donant per fet que els vienesos de Hansi Krankl -aquell davanter de gols impossibles- no sorprendrien a un Barça que acostuma a quedar bé en aquest torneig de presentació davant dels seus. S'esperava l'encontre amb el Marsella com un aperitiu d'allò que podria ser la propera final de la Copa d'Europa.

Per combatre el tedi dels partits previs i alleugerir la perspectiva de quatre mitges parts, em vaig endur el darrer llibre de Manuel Ibàñez Escofet, Parlem del Barça. De Samitier a Cruyff, publicat per La Campana i acomboiat per la iniciativa del Fòrum Samitier. Es un recull dels papers que el periodista va dedicar al Barça tot al llarg de la seva vida i sintetitzen una personalíssima història de l'entitat. S'hi passegen, entre "dribblings", escomeses i curses per la banda, els mites més reconeguts de la parròquia culè: Samitier, Kubala, Evaristo, Gensana, Cruyff i Maradona, aquell noi cap-gros i rabassut, genial amb la pilota als peus, que va canviar la gespa de l'estadi per cantar "O Sole mio" als peus de Sant Genaro i fou engolit per les xarxes de la camorra napolitana.

Alguns dels articles són separats per més de trenta anys. Tot i això, la ploma d'Ibàñez Escofet els atorga unitat perquè insisteix en un argument definitiu: l'essencial catalanitat del Barça. En papers dels darrers temps compara el club blaugrana a l'Ateneu, a l'Orfeó Català i al Centre Excursionista de Catalunya, institucions

cabdals que han estat per sobre de la política menuda i s'han convertit en centres actius de catalanitat i de convivència: He estat molts anys fidel a la idea que el Barça era més que un club (...) l'entranyable Barça forma part de la meua vida i encara que fa anys que no assisteixo als partits, jo continuo essent-ne soci. Deixar-ne de ser seria com una traïció a la història recent del nostre país. Just en l'esperit i la línia d'una de les pancartes que guarnien aquests dies la graderia de l'estadi: sang culé, cor català. Quina llàstima, però, que la miopia dels directius persisteixi tenaç en aquest aspecte. Als periodistes, encara els donen els dossiers en espanyol. Són fulls amb poca lletra i molt espai per anotar-hi les incidències del partit: les targes, els gols, les lesions (...). Per acabar-ho d'adobar, ho justifiquen amb una nota de peu de pàgina, pel cap baix grollera, que diu: En atención a los corresponsales que nos visitan esta información es facilitada en idioma castellano. Ras i curt, en català també ho entendrien.

Isidor Cònsul